

Gebaseerd op een waargebeurde familiegeschiedenis

LOUISE FEIN

DE DOCHTER VAN DE NAZI

Het verhaal van een verboden liefde

ROMAN

LEIPZIG

ZOMER 1929

Het meer is rimpelloos en kabbelt tegen de palen van de aanlegsteiger. De knoestige planken onder mijn tenen zijn dik en warm van de zon. Karl is op de oever, hij wurmt zich in zijn zwembroek onder de handdoek die mijn moeder om hem heen houdt.

‘Voorzichtig, Hetty,’ roept Karl. ‘Het water is diep daar.’

‘Ik kijk alleen,’ roep ik terug. ‘Ik wil de grote vissen zien.’

Ik schuifel naar de rand en krul mijn tenen eromheen. Ik hurk neer en tuur in het water. De bodem van het meer kan ik niet zien. Misschien is er geen bodem. Wie weet gaat het donkergroene water helemaal door tot het midden van de aarde waar woeste monsters op de loer liggen.

Walter zwemt naar de aanlegsteiger. Hij maait met zijn armen en ligt dan op zijn rug. Zijn bleke tenen steken uit het water. Hij komt weer boven, grijnst naar me en strijkt zijn natte haar uit zijn gezicht. Kon ik maar op zwemles, net als Karl, dan kon ik ook als een vis door het water glijden, in plaats van maar wat te spartelen in het ondiepe, mijn tenen te stoten aan scherpe stenen en uit te glijden over slijmerige waterplanten.

Vanaf mijn hoge positie kijk ik toe, terwijl Walter verder het meer op zwemt. Hij verdwijnt uit het zicht, is achter de stevige houten paal van de aanlegsteiger. Ik schuif een eindje op in de hoop hem weer te kunnen zien, maar ik buig te ver naar voren en val voor-

over. Mijn handen klauwen naar lege lucht en ik val steeds verder naar beneden.

Mijn buik klappt op het harde wateroppervlak. Ik hap naar adem door de kou, maar in plaats van lucht krijg ik alleen vies water binnen.

‘Help!’ sputter ik. Ik spartel tevergeefs, verblind door wazige flitsen van licht en donker.

‘Help,’ roep ik nu harder, maar het water kolkt, sluit zich boven mijn hoofd en de monsters zuigen me naar hun groene hol in de diepte.

In paniek graai en trap ik, vecht me een weg terug naar de oppervlakte. Ik slaag erin lucht binnen te krijgen. Er zijn stemmen in de verte. Ik sla wild om me heen, maar het lukt me niet om boven te blijven. Ik draai rond en rond. De stemmen vervagen als ik weer omlaag word getrokken. Mijn longen schreeuwen, maar vullen zich met water – misselijkmakend, vies, zwaar water – en ik verdrink.

Duisternis omsluit me.

Mijn badpak wordt vastgegrepen en er schuurt iets langs mijn rug. Er wordt aan me gesjord en ik word naar de oppervlakte getrokken. Iemand heeft me vast. Ik kokhals en hoest in het verblindend witte zonlicht tot ik denk dat mijn ingewanden eruit zullen komen. Ik hap naar adem, er komt lucht in mijn longen en er loopt water uit mijn neus. Degene die me vasthoudt, trapt fanatiek om ons boven water te houden, hijgt en kreunt van inspanning. De handen draaien me op mijn rug en ik voel een sterk lichaam onder me dat mijn hoofd boven water houdt.

‘Verzet je niet, je bent nu veilig.’ Een stem in mijn oor. De stem van Walter. ‘Ik breng je terug naar de kant.’ Hij legt zijn hand om mijn kin en trekt.

Ik probeer stil te liggen, maar ik krijg water in mijn oren en ik schommel als hij schokkerig op zijn rug zwemt, puft doordat het hem moeite kost me omhoog te blijven duwen tot we bij het ondiepe zijn. Vaag hoor ik ergens dichtbij geroep en geschreeuw. Walters lichaam is stevig en veilig. Hij kronkelt onder me vandaan, maar ik klamp me aan hem vast en onze benen zakken naar de bodem.

‘Het is in orde, je kunt hier staan,’ zegt hij, en hij zet me overeind.

De modder komt tussen mijn tenen als ik probeer te gaan staan, maar ik tril en zak door mijn benen. Walter houdt me vast en ik leun tegen hem aan. Mijn keel doet zeer van het hoesten. Er drupt water uit mijn neus.

Mijn moeder rent door het ondiepe. Haar rok wordt nat, maar dat kan haar kennelijk niets schelen. Ze tilt me op, trekt me dicht tegen zich aan en we waden naar de kant. Ze slaat een warme handdoek om me heen.

‘Hetty! Gaat het?’ Karl is er ook. Hij klopt op mijn rug en kijkt naar mijn gezicht. ‘Ik had nog zo gezegd dat je voorzichtig moest zijn!’

‘Och, arme schat.’ Mijn moeder zakt neer met mij nog in haar armen. Ze wiegt me alsof ik een baby ben, in plaats van een kind van zeven. Mijn oor ligt op haar borst en ik hoor hoe ze onregelmatig snel ademhaalt.

Walter staat zwijgend en druipend vlakbij, kijkt naar ons. Mijn moeder richt zich tot hem.

‘Je hebt haar leven gered, Walter. Wat een geluk dat jij zo goed kunt zwemmen. Als je niet zo snel was geweest...’ Ze begint te huilen.

‘Het stelde niets voor,’ zegt Walter, en hij kijkt vlug een andere kant op.

‘Ik zal tegen je moeder zeggen dat je heel dapper bent geweest.’

‘Dat hoeft echt niet.’ Hij pakt zijn handdoek en droogt zich af.

Mijn moeder veegt haar tranen weg en helpt me met aankleden. Boven in mijn neus en in mijn keel voelt het ruw, alsof ik cement heb doorgeslikt.

‘Misschien moet Hetty op zwemles,’ zegt Karl in de stilte.

Mijn moeder snift en knikt.

Ze is druk in de weer, spreidt de deken uit en zet de picknickspullen erop. Ik bibber niet meer en neem een hapje frambozenpannenkoek en drink wat melk uit haar veldfles.

Eindelijk vat ik moed om naar Walter te kijken. Zijn golvende blonde haar is deels droog, deels nat. Hij zegt iets tegen Karl. Dan draait hij zich om, kijkt me aan en er verschijnt een glimlach op zijn gezicht.

Zijn ogen zijn het warmste, vriendelijkste blauw.

Later die avond stopt mijn moeder me in als ik in mijn smalle bed lig, dat tegen de muur staat van de slaapkamer die ik met Karl deel.

‘Welterusten, lieverd.’ Mijn moeder drukt een kus op mijn voorhoofd en streelt mijn haar. ‘Gaat het echt goed met je?’

‘Ja, *Mutti*.’

‘Mooi.’ Ze glimlacht.

Ze doet het licht uit en sluit de deur zacht achter zich.

Ik houd mijn ogen open. In het donker zie ik vaag de contouren van de kledingkast tegen de muur en Karls lege bed, dat onder de vensterbank staat. Als hij in de kamer is, kunnen de dreigende schimmen me geen kwaad doen. Telkens als mijn oogleden dichtvallen, ben ik weer in het meer en zuigt het water me omlaag naar de onheilspellende diepte en lopen mijn longen vol. Mijn hart gaat tekeer en mijn ogen vliegen open. Wakker blijven. Wakker blijven. Wakker blijven.

De deur kraakt eerder dan ik had verwacht.

‘Karl?’

‘Hetty? Je bent nog wakker.’

‘Ik kan niet slapen.’

‘Zeg, moet je horen. Ik heb iets voor je waar je van opvrolijkt. Eigenlijk zou ik het bewaren tot je jarig was, maar ik wil het nu geven. Ik koop wel iets anders voor je verjaardag.’ Hij doet de lamp aan en ik knipper omdat het opeens zo licht is.

Karl duikt onder zijn bed en haalt er een bruine, rechthoekige papieren zak onder vandaan.

‘Alsjeblieft,’ zegt hij, als hij de zak op mijn dekens legt en ik mezelf overeind duw. Hij gaat op de rand van mijn bed zitten. Zijn wangen zijn naar binnen gezogen en er verschijnen rimpels op zijn voorhoofd onder zijn donkere pony.

‘Ik wilde dat ik je vandaag had gered, Muisje,’ zegt hij, ‘maar ik was te ver weg.’ Ik weet dat hij het meent, want als hij me aankijkt, kan ik recht in zijn ziel kijken. Zijn pupillen zijn groot en zwart van bezorgdheid, en ik weet dat hij inwendig huilt, net als ik. Ik knik, zodat hij weet dat ik het snap.

‘Walter was er, en hij is je beste vriend.’

Ik kijk naar de papieren zak, die groot lijkt in mijn handen.

‘Maak nou open,’ zegt hij dringend.

Het papier kraakt als ik de zak rechtstrijk. Ik steek mijn hand erin en mijn vingers raken de harde kaft van een boek. Het is een dagboek, zo een als grote mensen hebben. De voorkant is versierd met een rijk patroon van verschillende vormen in de kleuren bruin, oranje en blauw. Het papier aan de binnenkant is roomwit.

‘Wat mooi,’ fluister ik. ‘Dank je wel, Karl.’

‘Er zit nog iets in.’ Karl glimlacht.

Helemaal onderin ligt een zilverkleurig met blauwe vulpen.

‘Daar kun je al je geheimen in opschrijven. Of verhalen die je zelf verzonnen hebt met die levendige fantasie van je,’ zegt Karl, en hij kijkt naar mijn gezicht.

‘Ik ga proberen echt goede verhalen te schrijven, maar niet over verdrinken, denk ik.’ Ik glimlach naar hem. Ik wil dat hij weet dat alles in orde is.

Als ik mijn hoofd weer op het kussen leg, weet ik dat het ook écht in orde is, maar er zijn dingen veranderd.

Ik was bijna verdronken en Walter heeft me gered.

Dat maakt alles anders.